

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 527/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 27 kwietnia 2022 roku w sprawie VII K 97/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. M.	Wysokość szkody wyrządzonej przypisanym sprawcy przestępstwem	Zeznania A. R. (1)	k 203 odw.-204
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	Zeznania A. R. (1)	<p>Pokrzywdzony podał, iż wartość szkody wyniosła 20000 złotych. Ale „straty” te obejmują też zaległości płatnicze, czy utracone rzeczy nieuwzględnione w zarzucie, co całkowicie pominął sąd I instancji. Sąd ten uznał w zaskarżonym wyroku, iż oskarżony dokonał kradzieży: betoniarki, maszyny do cięcia blachy, myjki ciśnieniowej, różnego rodzaju narzędzi, telewizora, szafy ubraniowej, maszyny do szycia oraz sterownika do alarmu i określił ich łączną wartość na kwotę „około 20000 złotych”, nie indywidualizując wartości poszczególnych przedmiotów. Braki te dostrzegł sąd odwoławczy i na rozprawie apelacyjnej uzupełniająco przesłuchał pokrzywdzonego, który ocenił wartość poszczególnych</p>	

		<p>przedmiotów objętych zarzutem. Ich łączna wartość według tych wycen wyniosła 12500 złotych i to jest maksymalna kwota, jaką można przypisać oskarżonemu, ale jej maksymalny wymiar jest nieudokumentowany i podany szacunkowo, aczkolwiek znajduje odzwierciedlenie w realiach rynkowych.</p>	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Zarzuty dotyczące art. 438 pkt 2 i 3 kpk (obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia; błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia) polegające na:</p> <ul style="list-style-type: none"> -braku zabezpieczenia nagrań kamery, która była zainstalowana w (...), ul. (...); - braku załączenia do akt spisu rzeczy które oskarżony przejął na podstawie umowy wynajmu posesji; - braku uwzględnienia, że przeprowadzką zajmowała się firma znaleziona na (...), która organizując przeprowadzkę wywoziła rzeczy, w tym z listy pokrzywdzonego (nie było sporządzonej listy rzeczy i urzędzeń, które znajdowały się na posesji); - braku uwzględnienia, że większość rzeczy z 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	---	---	--

	<p>listy pokrzywdzonego nie znajdowała się na tej posesji;</p> <p>- bezpodstawnej odmowie wiarygodność wyjaśnień oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa oskarżonego znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany analizie oraz ocenie, respektującej wymogi art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk. Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, w tym zakresie nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego</p>			

ustaleń faktycznych w sprawie. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł.

Ma rację sąd merytoryczny, że kardynalnym dowodem inicjującymi przedmiotową sprawę są zeznania pokrzywdzonego A. R. (1), którym brak powodów, aby zarzucić niekonsekwencje lub nieobiektywizm. W/ w nie miał jakichkolwiek racjonalnych powodów, ażeby bezpodstawnie obciążać właśnie oskarżonego. Nie liczba dowodów decyduje o ich wiarygodności, ale swobodna ocena materiału dowodowego, w tym

nawet tylko oparta na zeznaniach jednego świadka. Obciążające oskarżonego zeznania A. R. (1) pochodzą od osoby pokrzywdzonej ale w stosunku do oskarżonej bezstronnej, nie zainteresowanej bezpodstawnym obciążeniem pomówionego. Jego zeznania znajdują wsparcie w relacjach: E. D., S. R.; zostały uzupełnione w instancji odwoławczej.

Nie można w niniejszej sprawie zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i ocenił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne.

Odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi przecież uprawnienie sądu.

Kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z

bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy, a takich błędów sąd merytoryczny uniknął. Nie można czynić skutecznego zarzutu obrazy tego przepisu, w sytuacji gdy sąd uczynił podstawą swoich ustaleń wersję zdarzeń przedstawioną przez świadka, pomawiającego oskarżonego, jeśli dowód z wyjaśnień samego oskarżonego, które nie stanowiły podstawy owych ustaleń, został przez sąd należycie rozważony i oceniony w sposób przewidziany w art. 7 kpk.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest

słuszny tylko
wówczas, gdy
zasadność ocen i
wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd orzekający
z okoliczności
ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania, nie
może on natomiast
sprowadzać się do
samej polemiki z
ustaleniami sądu.
Przy czym jest
to aktualne przy
zarzucie błędu o
charakterze
„dowolności”. Tego
typu zarzut co do
błędu w ustaleniach
faktycznych to
bowiem, jak
zasadnie się
wskazuje, nie sama
odmienna ocena
materiału
dowodowego przez
skarżącego, lecz
wykazanie, jakich
konkretnych
uchybień w świetle
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego dopuścił
się sąd w dokonanej
ocenie materiału
dowodowego.
Takich
przekonujących
argumentów
apelacja w
odniesieniu do
ustaleń dotyczących
sprawstwa
oskarżonego nie
podniosła. Słusznie

sąd I instancji odmówił wiary oskarżonemu, negującemu sprawstwo, do czego był w pełni uprawniony.

W kontekście postawionych zarzutów sąd odwoławczy musi jednak podnieść, iż:

- oskarżony w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Nie składał żadnych wniosków dowodowych (k 72);

- wywody oskarżonego zawarte w apelacji zawierają sprzeczności. Z jednej strony autor kwestionuje, że skradzione rzeczy były na posesji, z drugiej temu nie zaprzecza. Brak listy przedmiotów stanowiących wyposażenie posesji przy zawieraniu umowy najmu, nie powoduje, że tych okoliczności nie można udowodnić; wynikają one bowiem ze stanowczych twierdzeń pokrzywdzonego. Skarżący podnosi

braki dowodowe, ale o przeprowadzenie tych dowodów nie wnioskował. Nie może być brakiem dowodowym lista przedmiotów stanowiących wyposażenie posesji, skoro ona nie została sporządzona przy zawieraniu umowy najmu. Jeżeli oskarżony miał wiedzę o środkach dowodowych (nagraniach z monitoringu), to mógł o nie zawniekskować w czasie umożliwiającym ewentualne przeprowadzenie tego dowodu i zaniechanie w tym zakresie obciąża przede wszystkim jego i wynika nieracjonalnej bierności tej strony (albo oceny o nieprzydatności tego dowodu), skoro od początku M. M. wiedział o możliwości odwołania się do takiego dowodu;

- zgodnie z umową najmu oskarżony zobowiązał się dbać o utrzymanie należytego stanu technicznego lokalu, przedmiotów znajdujących się na posesji oraz zwrócić je w stanie najwyżej

wynikającym z normalnego użytkowania. Nie wszystkie rzeczy znajdujące się na działce były mu potrzebne w trakcie wynajmowania posesji.

Pokrzywdzony nie potwierdził, aby oskarżony informował go o potrzebie - z uwagi na bezpieczeństwo dziecka - wywiezienia betoniarki.

Przerzucanie odpowiedzialności przez oskarżonego w apelacji na firmę przewozową (której nie zindywidualizował) nie może być skuteczne, bowiem miał on kontrolę nad jej pracownikami i sposobem wykonania zleconych prac, a ponadto z jego wywodów wynika świadomość, iż firma ta wywoziła rzeczy należące do pokrzywdzonego i temu się nie sprzeciwiał;

- umowa najmu pomiędzy A. R. (1) a M. M. została zawarta 1 grudnia 2020 roku (k 9). Przed 13 kwietnia 2021 roku oskarżony porzucił to miejsce zamieszkania, bez

poinformowania o tym najemcy, nie rozliczając się z nim i wywożąc wcześniej wartościowe rzeczy znajdujące się na posesji (wskazują na to korespondujące ze sobą zeznania A. R. (2), E. D., S. R.. Z zeznań E. D. wynika, iż wywożenie rzeczy z posesji następowało sukcesywnie, oskarżony współdziałał przy tym z jakimś mężczyzną, a betoniarce wywieźli na początku kwietnia 2021 roku. Nielogiczne są wywody obrońcy podniesione na rozprawie apelacyjnej, iż oskarżony – po uzgodnieniu z pokrzywdzonym – wywiózł betoniarce, bo stanowiła zagrożenie dla dziecka (k 250), albowiem zrobił to dopiero porzucając to miejsce zamieszkania, a nie gdy tam mieszkał z dzieckiem od 1 grudnia 2020 roku. W tym miejscu trzeba podkreślić, iż przepis 452 kpk ustanawia prekluzję dowodową w stosunku do odwołującego się. Jego postulowany wniosek dowodowy

– o przeprowadzenia
w toku
postępowania
odwoławczego -
poza ogólnymi
wymogami
zawartymi w art.
169 kpk, musi
uprawdopodobnić
obiektywną
niemożność
powołania dowodu
przed sądem I
instancji. W tym
przypadku dowody
te nie były
powołane przed
sądem pierwszej
instancji (i
w postępowaniu
przygotawczym),
choćby skarżący
mógł złożyć wówczas
wniosek o ich
przeprowadzenie, a
także okoliczność,
którą teraz chce
udowodniać nie
dotyczy nowego
faktu (zaboru
betoniarki),
niebędącego
przedmiotem
postępowania przed
sądem I instancji.
Inaczej mówiąc,
oskarżony nie
podejmując
inicjatywy
dowodowej w tym
zakresie przed
sądem I instancji
założył swoistą
„pułapkę” na ten
sąd, zostawiając
sobie zarzuty
niepełności
postępowania
dowodowego w tym
zakresie na wypadek

niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia. Przed sądem odwoławczym i w ewentualnym ponownym postępowaniu nie można powołać żadnego dowodu, który nie został powołany przed sądem I instancji, o ile składający wniosek mógł taki dowód powołać przed tym sądem, a zatem mógł być i był wnioskodawcy ten dowód znany. Wniosek dowodowy powinien więc zawierać co najmniej uprawdopodobnienie obiektywnej niemożności powołania dowodu przed sądem a quo. Niewykazanie tej okoliczności stanowi podstawę oddalenia wniosku dowodowego. Wniosku dowodowego nie można oddalić na podstawie art.452 § 2 pkt 2, jeżeli okoliczność, która ma być udowodniona, w granicach rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on

przestępstwo i jakie, czy czyn zabroniony został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 64 lub art. 65 Kodeksu karnego, lub czy zachodzą warunki do orzeczenia pobytu w zakładzie psychiatrycznym na podstawie art. 93g Kodeksu karnego. (art. 452 § 3 kpk). Przesłanki wprowadzające zakaz oddalenia wniosku dowodowego (art. 452 § 3) w tej sprawie nie zachodzą, jeżeli zważy się, że oskarżony kontrolował wywożenie rzeczy z wynajmowanej posesji, a jego teza, że wywiózł betoniarkę dla bezpieczeństwa dziecka, nie została potwierdzona przez pokrzywdzonego i przeczy temu też czas podjęcia tego działania;

- na sprawstwo oskarżonego wskazują okoliczności opuszczenie wynajmowanej posesji. Nie płacił on wynajmującemu czynszu, pomimo ponagleń. Pod koniec

zamieszkiwania w (...) zaczął unikać kontaktu z wynajmującym, a potem go zerwał. Nie poinformował wynajmującego o zakończeniu umowy. W konsekwencji „zniknął” dla swojego wierzyciela. A. R. (1) 13 kwietnia 2021 roku przyjechał do tej posesji rozmówić się z oskarżonym, ale już go nie zastał. Stan nieruchomości i brak wielu przedmiotów spowodowało, że jeszcze w tym samym dniu zgłosił w KP w R. zawiadomienie o przestępstwie kradzieży. Miał też przygotowane wcześniej dla oskarżonego wypowiedzenie umowy najmu z uwagi na zaległości płatnicze (k 10).

Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych lub naruszenie standardów swobodnej oceny i interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest wykazanie, że w

zaskarżonym
wyroku poczyniono
ustalenie faktycznie
nie mające oparcia w
przeprowadzonych
dowodach, albo że
takiego ustalenia
nie dokonano, choć
z przeprowadzonych
dowodów określony
fakt jednoznacznie
wynika, bądź
wykazanie, że tok
rozumowania sądu
I instancji był
sprzeczny ze
wskazaniami
doświadczenia
życiowego, prawami
logiki czy z zasadami
wiedzy. Apelacja
takiej przekonującej
argumentacji nie
przedstawia.
Wywody apelacji
oskarżonego nie
mogły doprowadzić
do zmiany
zaskarżonego
wyroku i jego
uniewinnienia,
bowiem ocena
kluczowych w
sprawie dowodów
nie zawiera
sprzeczności,
błędów logicznych,
nie pozostając
również w
sprzeczności z
zasadami
doświadczenia
życiowego. Na tle
innych dowodów
osobowych,
negowanie
czynności
sprawczych przez
oskarżonego jest
odosobnione, i ma

charakter obronny. Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak sądowi I instancji podstawę do ustalenia sprawstwa oskarżonego w ramach przypisanego jej czynu. Nie jest niczym szczególnym i wyjątkowym orzekanie w oparciu o zeznania jednego czy nawet jedyne go świadka. W praktyce sądowej takie sytuacje występują i nie są niecodzienne. Jeśli więc sąd I instancji miał kontakt z pokrzywdzonym i jego depozycje nie zostały zakwestionowane przez oskarżonego, pozostawały w zgodzie z innymi jeszcze dowodami, to w sposób swobody oceniając ten dowód sąd był uprawniony do uznania go za wiarygodny i oparcia na nim orzeczenia.

Skarżący wskazuje, iż sąd I instancji powinien oprzeć się na wyjaśnieniach oskarżonego. Wyjaśnienia oskarżonego podlegają, jak każdy inny dowód, ocenie

organu
procesowego.

Oskarżony przecież może bronić się nawet w drodze „kłamstwa”. M. M. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Obowiązkiem sądu w takiej sytuacji jest ustosunkowanie się do tej wersji, a decyzja co do jej niewiarygodności została oparta na rozważeniu konkretnych okoliczności danej sprawy. Sąd I instancji słusznie nie dał wiary oskarżonemu, oceniając zebrane w sprawie dowody właśnie we wzajemnym powiązaniu.

Apelacja podważa stanowisko sądu przede wszystkim z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz własnych subiektywnych ocen wymowy okoliczności sprawy, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak podstawę do poczynienia ustaleń

<p>faktycznych dotyczących sprawstwa oskarżonego odnośnie popełnienia przypisanego mu czynu. Argumentów sądu merytorycznego co do oceny dowodów – pominąć się nie da; ponieważ są racjonalne i zakotwiczone w zasadach doświadczenia życiowego – zasługują na uwzględnienie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W wyniku przeprowadzonej analizy sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do ustalenia, iż wyjaśnienia oskarżonego negujące sprawstwo w ramach przedmiotowego</p>		

czynu zasługują na wiarę, co powinno skutkować jej uniewinnieniem. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne odnośnie kwestionowanego czynu znajdują odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Brak podstaw do uwzględnienia wniosków w ramach podniesionych przez skarżącego zarzutów kwestionujących sprawstwo oskarżonego. Argumenty wywiedzione w apelacji nie mogły doprowadzić do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego, bowiem nie pozwala na to ocena istotnych w sprawie dowodów.

4.
**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

4.1.

Do celów postępowania

karnego należy uwzględnić prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego (art. 2 § 1 pkt 3 kpk), w tym naprawienie już w postępowaniu karnym, gdy to możliwe, szkody wyrządzonej przestępstwem.

Przepisy prawa cywilnego mają zastosowanie przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody jako środka karnego, o ile przepisy prawa karnego nie zawierają odrębnego unormowania oraz gdy ich stosowanie nie pozostaje w sprzeczności z naturą karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody.

Ponieważ przepisy prawa karnego nie zawierają postanowień dotyczących ustalania zakresu obowiązku naprawienia szkody, to z pewnością należy posłkowo odwołać się do przepisu art. 361 § 2 kc, z którego wynika zasada pełnego odszkodowania. W konsekwencji należy przyjąć, że regułą jest zobowiązanie do naprawienia

szkody w całości, zaś odstępstwa od tej reguły muszą być podyktowane jedynie bardzo ważnymi względami.

Pokrzywdzony podał, iż wartość szkody wyniosła 20000 złotych. Ale „straty” te obejmują też zaległości płatnicze, czy utracone rzeczy nieuwzględnione w zarzucie, co całkowicie pominął sąd I instancji. Sąd ten uznał w zaskarżonym wyroku, iż oskarżony dokonał kradzieży: betoniarki, maszyny do cięcia blachy, myjki ciśnieniowej, różnego rodzaju narzędzi, telewizora, szafy ubraniowej, maszyny do szycia oraz sterownika do alarmu i określił ich łączną wartość na kwotę „około 20000 złotych”, nie indywidualizując wyceny poszczególnych przedmiotów. Braki te dostrzegł sąd odwoławczy i na rozprawie apelacyjnej uzupełniająco przesłuchał pokrzywdzonego, który ocenił wartość poszczególnych przedmiotów objętych zarzutem.

	<p>Ich łączna wartość według tych wycen wyniosła 12500 złotych i to jest maksymalna kwota, jaką można przypisać oskarżonemu.</p>	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
<p>Sąd I instancji nie odniósł się do wysokości szkody wyrządzonej przestępstwem i poczynił w tym zakresie błędne ustalenia faktyczne. Okoliczności te pomimo braku zarzutów w tym zakresie na podstawie art. 440 kpk podlegały z urzędu skorygowaniu w postępowaniu odwoławczym na korzyść oskarżonego.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>Sprawstwo</p> <p>Wina</p> <p>Zwolnienie oskarżonego od wydatków za I instancję</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i prawnych do skorygowania zaskarżonego wyroku w tych zakresach.</p>		
<p>1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Przyjęcie że iż wartość skradzionych rzeczy znacznie przewyższała kwotę 500 złotych, nie przekraczając jednak kwoty 12500 złotych.</p> <p>W miejsce rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 orzeczenie na podstawie art. 46 § 2 kk od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego</p>		

kwoty 4000 złotych tytułem nawiązki.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Pojęcie szkody z art. 46 § 1 kk należy traktować szeroko. Sens tego przepisu, nawet ograniczonego tylko do wyrządzonej szkody, należy odczytywać w kontekście zapewnienia w procesie karnym takiej ochrony pokrzywdzonemu, by w zakresie szkody nie musiał wytaczać odrębnego powództwa cywilnego. Szkoda jako przesłanka karnoprawnego obowiązku jej naprawienia obejmuje zarówno poniesione straty (damnum emergens), jak i utracone korzyści (lucrum cessans), jeżeli są one normalnym następstwem przestępnego działania lub zaniechania.</p> <p>W omawianym przypadku należy uwzględnić kryteria określenia wysokości szkody i sąd odwoławczy zaakceptował</p>	

stanowisko, iż ustalając szkodę materialną należy w pierwszej kolejności ustalić, jaką wartość naruszone dobra miały dla pokrzywdzonego.

Warunkiem zastosowania środka kompensacyjnego obowiązku naprawienia szkody jest istnienie szkody w chwili wyrokowania. Jego celem jest bowiem przywrócenie stanu sprzed popełnienia przestępstwa lub kompensacja szkód będących dalszymi następstwami popełnionego przestępstwa, co w szczególności dotyczy szkód niematerialnych.

Działanie oskarżonego doprowadziło do powstania w mieniu pokrzywdzonego opisanej przez niego szkody mającej swój konkretny finansowy wymiar. Jednym ze sposobów zabezpieczenia interesów pokrzywdzonego jest instytucja prawa materialnego sformułowana w art. 46 § 1 kk. Uprawia ona, a w sytuacji określonej w tym przepisie zobowiązuje sąd, w

razie skazania, do
orzeczenia
obowiązku
naprawienia szkody
wyrządzonej
przestępstwem.

Sprawca kradzieży
musi godzić się
z tym, iż w
przypadku „łupu”,
który spieniżył
wysokość szkody
będzie ustalana na
podstawie zeznań
pokrzywdzonego, w
szczególności jeżeli
dotyczy to
przedmiotów
unikatowych.

Pokrzywdzony
betoniarkę określił
jako „dużą”, opisał
bardziej lub mniej
szczegółowo inne
przedmioty,
podkreślając, że
szafa i maszyna
do szycia miały
charakter
zabytkowy. Nie
miał zdjęć tych
przedmiotów,
dowodów zakupu,
nie znał ich daty
produkcji, modelu i
producenta. Podane
przez niego wartości
mieszczą się w
załączonych do akt
wycenach
internetowych tego
rodzaju
przedmiotów.

Poza ogólnikowym
kwestionowaniem
sprawstwa skarżący
nie przedstawili
żadnych

argumentów, które mogłyby podważać wycenę pokrzywdzonego;

Sąd odwoławczy jednak musi zauważyć, iż nie jest znany stan i konkretny rodzaj tych przedmiotów; pokrzywdzony nie zdołał ich zindywidualizować, aby przeprowadzić ich wycenę przez rzeczoznawcę. Nie zostały też one odzyskane w toku sprawy. Szacunek skradzionych przedmiotów przez pokrzywdzonego z tych powodów jest jednak niepewny. Uwzględniając te okoliczności, sąd odwoławczy przyjął, iż wartość skradzionych rzeczy znacznie przewyższała kwotę 500 złotych, nie przekraczając jednak kwoty 12500 złotych. W miejsce rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 4000 złotych tytułem nawiązki. W myśl art. 46 § 2 kk, zamiast obowiązku naprawienia szkody, sąd może orzec na rzecz

pokrzywdzonego
nawiązkę. Ma ona
charakter
subsydiarny. Jej
orzeczenie jest
dopuszczalne
wówczas, gdy
orzeczenie
obowiązku jest
znacznie
utrudnione. Słusznie
wskazuje się, że
pokrzywdzony w
sytuacji określonej w
art. 46 § 1 kk nie
powinien pozostać
bez rekompensaty
wyrządzonej szkody
(nawiązka -
zgodnie ze słusznym
poglądem
judykatury - jest
zryczałtowanym
odszkodowaniem i
powinna być
orzekana wówczas,
gdy występują
trudności w
ustaleniu in concreto
wysokości szkody).
Nawiązka orzekana
na podstawie art.
46 § 2 kk
zamiast obowiązku
naprawienia szkody
jest konstrukcją,
która ma być
wykorzystywana,
gdy orzeczenie
obowiązku
naprawienia szkody
jest znacznie
utrudnione, co w
szczególności
oznacza wystąpienie
trudności
dowodowych
dotyczących
ustalenia wielkości
szkody

powodujących, że z reguły nie odpowiada jej wysokości. Zastępuje ona obowiązek naprawienia szkody, a zatem powinna być orzeczona tylko wówczas, gdy spełnione są przesłanki wymienione w § 1 tego przepisu (wyr. SA w Gdańsku z 12.4.2001 r., II AKA 47/01, Prok. i Pr. 2001, Nr 11, poz. 12). W piśmiennictwie wskazuje się, że korzystanie przez sąd z możliwości orzekania na rzecz pokrzywdzonego nawiązki, mogącej tylko częściowo zaspokoić jego prawa, zamiast obowiązku naprawienia szkody, na podstawie art. 46 § 2 kk, mogłoby następować w sytuacjach, gdy dokładne ustalenie rozmiarów szkody, choćby w części, musiałyby spowodować nadmierną przewlekłość postępowania. Sąd odwoławczy podkreśla, że wymóg udowodnienia odnosi się także do wysokości szkody materialnej wynikającej z przestępstwa, czyli

pokrzywdzony
powinien szkodę
poprzez swoją
inicjatywę
dowodową wykazać.
Tymczasem
wysokość szkody
wynika zasadniczo
ze złożonego przez
A. M. oświadczenia
dowodowego, które
stanowi dopiero
wstępne stanowisko
strony podlegające
obiektywizacji w
procesie.

Dlatego sąd
odwoławczy
zauważając, iż
pokrzywdzony nie
udokumentował
wysokości żądanych
kwot jako
odszkodowanie,
uznał za zasadne
orzeczenie na jego
rzecz nawiązki; przy
jej kształtowaniu
uwzględnił z jednej
strony dokonaną
przez niego wycenę,
a z drugiej
minimalny szacunek
tych przedmiotów,
który sąd określił
na łączną kwotę
4000 złotych. Za
niewystarczające dla
podważenia
dokonanej przez sąd
odwoławczy oceny
uznać należy samo
wskazanie, że może
ona zostać dokonana
w odmienny, w
szczególności w
przeciwstawny,
sposób. Mogłoby to
zostać

zaakceptowane przez sąd odwoławczy wówczas, gdyby skarżący w sposób nie budzący wątpliwości wykazał co najmniej, że szacunek przedstawiony przez pokrzywdzonego jest nieprawidłowy, w jakich pozycjach i z czego to wynika. To pokrzywdzonemu należy powetować wyrządzoną przez oskarżonego krzywdę i chronić jego interesy, nie zaś rozważać czy i w jaki sposób orzeczenie godzi w oskarżonego, który doprowadzając do szkody w mieniu pokrzywdzonego nie myślał o niczym innym, a tylko o swoim własnym interesie. Jeśli oskarżony zdecydował się na popełnienie przestępstwa i wyrządzenie nim szkody pokrzywdzonemu winien jak najszybciej przywrócić stan uprzedni kompensując szkodę. Należy zatem stworzyć pokrzywdzonemu możliwość osiągnięcia celu w postaci uzyskania

rekompensaty za spowodowaną szkodę. Oskarżony dążąc do zysku musiał wybrać te rzeczy, które przyniosą mu pożytek z ich używania (unikał wydatków), albo korzyść majątkową wynikającą ze sprzedaży.

Zabieranie z posesji bezwartościowych rzeczy byłoby absurdalne. Sprawca miał wystarczająco dużo czasu, aby w tym zakresie zrobić rozeznanie. Rozstrzygnięcie to chroni oskarżonego przed ewentualnym zawyżonym odszkodowaniem, jednakże daje też pokrzywdzonemu możliwość w drodze procesu cywilnego dochodzić zwrotu pełnej wartości skradzionych rzeczy, jeżeli udowodni ich wartość.

5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany	
Obniżenie wobec oskarżonego wymiaru kary pozbawienia wolności do 3 miesięcy.		

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Zmiana opisu czynu i zweryfikowanie wysokości szkody skutkowały mniejszą wagą tego czynu i obniżeniem wymierzonej sprawcy kary pozbawienia wolności do 3 miesięcy. Zdaniem sądu odwoławczego sankcja (jej rodzaj i wysokość) została tak dobrana, aby zapobiec popełnianiu w przyszłości przestępstw przez oskarżonego. Efekt „odstraszający” kary ma wytworzyć przeświadczenie o nieopłacalności popełniania przestępstw w przyszłości, przekonanie o tym, że każde przestępstwo będzie karane odpowiednio surowo, a ponowne popełnianie podobnych czynów nieuchronnie prowadzi będzie do stosowania kar izolacyjnych. Sąd okręgowy po dokonaniu weryfikacji współmierności orzeczonej oskarżonej zaskarżonym</p>	

wyrokiem kary i po przeanalizowaniu okoliczności kontrolowanej sprawy i uwzględnieniu danych osobopoznawczych o sprawcy, doszedł do wniosku, że wymierzona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności pod względem rodzaju była ze wszech miar celowa, oczekiwana i sprawiedliwa. Mimo jej złagodzenia kara ta pozostaje karą bezwzględną i tak ukształtowana ma przynieść efekt wychowawczy wobec sprawcy i prewencyjny. Odzwierciedla ona winę oskarżonego, szkodliwość społeczną jego zachowań i oddaje właściwie społeczny sprzeciw dla sprawcy tej kategorii przestępstw. W tych warunkach zwłaszcza rodzaj kary, jej nieuchronność i adekwatność ma decydujące znaczenie z punktu widzenia prewencji indywidualnej, bowiem uświadamia oskarżonemu nieopłacalność godzenia w porządek prawny.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu 516, 60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym (§ 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia MS z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej</p>	

	udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U z 2016 r, poz. 1714 z późn. zm.).	
4	Trudna sytuacja życiowa, materialna i życiowa uzasadniają zwolnienie oskarżonego od opłaty za obie instancję.	
5	Oskarżony poprzez swój wniosek spowodował wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym, po czym ustanowił w tym postępowaniu obrońcę z wyboru, co oznacza, iż miał zasoby pieniężne, żeby obrońcę z wyboru opłacić. Zwrot tych wydatków w sprawie przez oskarżonego ma w walor wychowawczy, bowiem Skarb Państwa nie powinien za oskarżonego regulować należności, które on pochopnie wywołał. Oskarżony będzie mógł wnosić o rozłożenie ich na raty w przypadku niemożności uiszczenia ich jednorazowo.	

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana